

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2010, č. j. MHMP 877622/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2011, č. j. 4 Ad 33/2011 - 15,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2011, č. j. 4 Ad 33/2011 - 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 6. 9. 2010, č. j. 17821/2010/AAF, jímž stěžovateli nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením.

V odůvodnění svého rozhodnutí městský soud vyšel z toho, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručováno prostřednictvím pošty a protože nebyl zastižen, byla mu zanechána dne 16. 12. 2010 výzva a poučení o možnosti si písemnost vyzvednout. Stěžovatel zásilku nevyzvedl a zásilka byla vrácena odesílateli dne 3. 1. 2010. Žalovaný poté postupoval podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, podle kterého pokud si adresát uloženou

písemnost ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty.

Dále městský soud konstatoval, že žaloba byla městskému soudu doručena dne 29. 3. 2011, tedy opožděně. Lhůta pro podání žaloby počala běžet dnem doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, tedy dnem 27. 12. 2010, a skončila uplynutím dvou měsíců dnem 28. 2. 2011. Městský soud tedy žalobu jako opožděnou odmítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel podal proti tomuto usnesení městského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že závěr městského soudu, že došlo k doručení fikcí je nepodložený. Stěžovatel uvádí, že závěr o nastání fikce doručení může být učiněn pouze za podmínky, že proběhl bez vad doručovací proces. Tak tomu podle názoru stěžovatele v projednávané věci nebylo, protože výzva byla vystavena jako dokument pro dvě zásilky, a sice zásilku s pod. č. 9337 a 9338, což je nepřípustné. Navíc však především k výzvě nebylo připojeno poučení o obsahu zásilky, kde by byl uveden odesílající správní orgán a označení písemnosti. Tím nebyla podle názoru stěžovatele splněna podmínka uvedená v § 23 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a písemnost nebyla právně účinným způsobem uložena ve smyslu § 24 a násl. správního řádu.

To je podle stěžovatele zřejmé z toho, že rubrika o tom, že je přiloženo poučení není na výzvě zatržena, a výzva není nijak porušena např. perforováním od kancelářské sešívačky, kdy by poučení bylo svorkou připojeno. To, že pošta Praha 69 nepřikládá poučení, je podle tvrzení stěžovatele dosti časté, což stěžovatel dokládá např. svým elektronickým dopisem pro Okresní soud Praha 10 ze dne 29. 3. 2011, v němž se dotazoval, zda neodesílal zásilku s daným podacím číslem s odůvodněním, že u výzev pošty není útržek ze zadní strany obálky. Stěžovatel uvádí, že dochází k tomu, že poučení je předáno oddělené spolu s vyzvedávanou zásilkou u přepážky nebo není předáno vůbec. Poučení jsou také podle názoru stěžovatele zásadně neúplná, jelikož neobsahují označení písemnosti, což stěžovatel dokládá kopiemi odtržených poučení, kterých se mu dostalo. Uvedená okolnost podle názoru stěžovatele vyplývá také z toho, že v elektronickém dopisu žalovanému ze dne 12. 1. 2011 se stěžovatel nejdříve dotazoval, zda žalovaný odesílal zásilku s uvedenými podacími čísly a pokud ano, aby ji stěžovateli znova zaslal. Takový dotaz by stěžovatel neuváděl, pokud by spolu s výzvou bylo přiloženo poučení. V takovém případě by stěžovatel znal i číslo jednací a mohl kontaktovat příslušný odbor, nikoliv pracovnice podatelny.

Dále stěžovatel poukazuje na to, že dne 6. 12. 2010 byl hospitalizován v ÚVN kvůli úrazu dolní končetiny a operován. Dne 14. 12. 2010 byl propuštěn na doléčení do LDN Praha 6, Bubeneč, a až do konce ledna se pohyboval na invalidním vozíku, takže jeho možnost vyřizovat si své záležitosti byla podstatně omezena. Toto stěžovatel dokládá lékařskou zprávou ze dne 17. 3. 2011. Po odchodu z LDN stěžovatel pobýval po dobu Vánočních svátků v Poděbradech až do 4. 1. 2011, do Prahy sám odcestovat nemohl, protože onemocněla jeho matka. Stěžovateli musely být na poštu do Poděbrad zasílány i jiné písemnosti, což dokládá kopií obálky zásilky ze dne 28. 12. 2010.

Stěžovatel také poukazuje na to, že stejnopis rozhodnutí, který mu byl doručen 1. 2. 2011 neměl vyznačenu právní moc přesto, že na originálu měla být vyznačena již 10. 1. 2011. Stěžovatel také shledává nedostatky v postupu městského soudu, který mu vyjádření správního orgánu na č. l. 12 ze dne 20. 4. 2011 nedoručil před vydáním usnesení o odmítnutí žaloby, aby se k němu mohl vyjádřit. Městský soud mělo vést k obezřetnosti, že správní orgán ve vyjádření zamlčel, že rozhodnutí doručoval stěžovateli dvakrát a že obdržel sdělení, že stěžovatel byl v období svátků mimo Prahu.

Svou kasační stížnost stěžovatel opírá o stížnostní důvod podle § 104 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel ve své žalobě ke krajskému soudu ze dne 29. 3. 2011 mimo jiné uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 1. 2. 2011. Žalovaný následně ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 4. 2011 uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno stěžovateli fikcí dne 27. 12. 2010 a žaloba tak není podána ve dvouměsíční lhůtě od doručení napadeného rozhodnutí. Ze soudního spisu dále vyplývá, že městský soud toto vyjádření žalovaného již žalobci nedoručoval a dne 27. 4. 2011 žalobu usnesením jako opožděnou odmítl.

Podle § 74 odst. 1 s. ř. s. *předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve dvouměsíční lhůtě předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku.*

V projednávaném případě v rozporu s ust. § 74 odst. 1 s. ř. s. nedoručil městský soud stěžovateli vyjádření žalovaného a neumožnil tak před rozhodnutím o odmítnutí žaloby jako opožděné stěžovateli, aby se vyjádřil k otázce doručení rozhodnutí fikcí podle správního řádu a tím i k otázce včasnosti podané žaloby. Nejvyšší správní soud přitom poukazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 Afs 63/2010 - 65, ze kterého se podává: *Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že je povinností správního soudu, pokud dospěje oproti žalobci k závěru, že napadené rozhodnutí bylo doručeno (oznámeno) žalobci v jiný den než v den jak bylo uvedeno v žalobě, a tato okolnost by měla mít za následek odmítnutí žaloby pro opožděnost, umožnit žalobci vyjádřit se k této okolnosti a navrhnout na podporu svých tvrzení důkazní prostředky. Teprve po té lze uvážit otázku včasnosti podané žaloby. Pokud tak krajský soud neučiní a bez dalšího žalobu odmítne, tak jak to učinil v této věci, zatíží své řízení vadou, která ve svém důsledku mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, resp. měla za*

následek, že o věci samé nebylo vůbec rozhodováno. Usnesení o odmítnutí žaloby založené na takové vadě řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud zruší pro jeho nezákonnost.

V projednávané věci tedy městský soud pochybil, když nedal stěžovateli prostor, aby se vyjádřil k vyjádření žalovaného ze dne 20. 4. 2011 a navrhl městskému soudu důkazy k podpoře svých tvrzení ohledně doručení napadeného rozhodnutí fikcí podle správního řádu. Pro tuto vadu řízení považuje Nejvyšší správní soud za nutné kasační stížností napadené usnesení městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť jde o vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a jde tedy o vadu, ke které by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení pak bude na krajském soudu, aby provedl stěžovatelem navrhované důkazy a objasnil, zda došlo k doručení napadeného rozhodnutí fikcí podle správního řádu již dne 27. 12. 2010 nebo až později, jak tvrdí stěžovatel.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu